

ΝΥΜΦΙΔΟΣ ΠΕΡΙ ΗΕΡΑΚΛΕΙΑΣ

Stephan. Byz.: Φρίξος, πόλις Λυκίας· ἔστι καὶ Φρίξου λιμὴν παρὰ τῷ στόματι τοῦ Πόντου ἐν τῇ Χαλκηδονίᾳ περαιᾷ, περὶ οὗ Νύμφης ἐν α' περὶ Ἡρακλείας τάδε φησί.

Schol. Apoll. Rh. II, 729: Ὅτι ἡ περὶ Ἡράκλειαν Ἀχερουσιᾶς καλουμένη πανταχόθεν ἐκ θαλάσσης ἐστὶν ὑψηλὴ τε καὶ ἀπόκρημνος, καὶ ἀπονένευκεν εἰς δυσμᾶς εἰς τὸ πρὸ τῆς Βιθυνίας πέλαγος· καὶ ὅτι προσπίπτον αὐτῇ τὸ κύμα σφοδροῦς ἀποτελεῖ ἤχους· καὶ περὶ τῶν ἐπ' ἄκρας αὐτῆς πεφυκυῶν πλατάνων, καὶ τοῦ ἐπ' αὐτῇ πεδίου, καὶ ὅτι δοκεῖ αὐτόθι κατάβασις εἰς ἄδου ὑπάρχειν, Νύμφης ἐν τῷ Περὶ Ἡρακλείας α' φησί· παρ' οὗ Ἀπολλώνιος ἔοικε ταῦτα μεταφέρειν.

Idem II, 746: Οἱ (εἰς) τὴν Ἡράκλειαν κατοικίσαντες Μεγαρεῖς, ὅτε εἰς τὴν ἀποικίαν ἔπλεον, χειμασθέντες εἰς τὸν Ἀχέροντα ποταμὸν κατέφυγον, ὅθεν καὶ διασωθέντες οἱ ναῦται Σοωναύτην ἐκάλεσαν αὐτόν. Οὗτοι δὲ οἱ Ἡρακλεῶται Μεγαρέων εἰσὶν ἄποικοι καὶ Βοιωτῶν, κατοικοῦσι δὲ ἐν τῇ Μαριανδυνῶν χώρα.

Steph. Byz.: Ὑπιος, ποταμὸς καὶ πόλις ὑπὸ τὴν Ποντικὴν Ἡράκλειαν, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν ἔκτῳ τῶν Περὶ Ἡρακλείας ... Ἔστι καὶ Ὑπία ὄρη αὐτόθι, ὡς Νύμφης ἐν πρώτῳ [Περὶ] Ἡρακλείας. Καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν τοῖς ὄρεσι τούτοις Μυσσοῦς φασὶ (φησί?).

Schol. Apoll. Rh. II, 650: Κολώνη δὲ, οὕτως ἄκρα καλουμένη περὶ τὸν Λύκον ποταμόν. Μέμνηται αὐτῆς Νύμφης ὃ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ Περὶ Ἡρακλείας.

Athenaeus XIV: Νύμφης δ' ἐν πρώτῳ Περὶ Ἡρακλείας περὶ Μαριανδυνῶν διηγούμενος φησὶν· «Ὅμοίως δὲ καὶ τῶν ὠδῶν ἐνίας κατανοήσειεν ἄν τις, ἃς ἐκεῖνοι κατὰ τινα ἐπιχωριαζομένην παρ' αὐτοῖς συνήθειαν ἄδοντες ἀνακαλοῦνται τινα τῶν ἀρχαίων, προσαγορεύοντες Βῶρμον. Τοῦτον δὲ λέγουσιν υἱὸν γενέσθαι ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς καὶ πλουσίου, τῷ δὲ κάλλει καὶ τῇ κατὰ τὴν ἀκμὴν ὥρᾳ πολὺ τῶν ἄλλων διενεγκεῖν· ὃν ἐφεστῶτα ἔργοις ἰδίους, καὶ βουλόμενον τοῖς θερίζουσι δοῦναι πιεῖν, βαδίζοντα ἐφ' ὕδωρ, ἀφανισθῆναι. Ζητεῖν οὖν αὐτόν τοὺς ἀπὸ τῆς χώρας μετὰ τινος μεμελωδημένου θρήνου καὶ ἀνακλήσεως, ᾧ καὶ νῦν ἔτι πάντες χρώμενοι διατελοῦσι.» Τοιοῦτος δ' ἐστὶ καὶ ὁ παρ' Αἰγυπτίοις καλούμενος Μάνερος.

Schol. Apoll. Rh. II, 780: Ἰδίως τὸν θρηνούμενον Πριόλαόν φησι (sc. Ἀπολλώνιος)· τῶν ἄλλων

Βάρυνον (l. Βῶρμον) λεγόντων τὸν Τιτίου υἱὸν, ὡς Νύμφις καὶ Καλλίστρατος.

Etym. Magn.: Γάργαρος, πόλις τῆς Ἰδης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ κειμένη· ἦν κατώκουν Λέλεγες. Ἐξ ἧς διὰ τὸ κρυῶδες ὑποκατέβησαν οἱ Γαργαρεῖς, καὶ ὤκισαν αὐτὴν (l. ἄλλην) ὑπὸ πεδίον Γάργαρον. Ἐκείνη δὲ ἐρημοθεῖσα καλεῖται Παλαιὰ Γάργαρος, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διὸς, ὡς δηλοῖ Νυμφίος (l. Νύμφις) ὁ φιλόσοφος. Οὕτως Ἐπαφρόδιτος ἐν Ἑπομνήματι θ' Ἰλιάδος, παρατιθέμενος Κλείταρχον Αἰγινήτην λεξικογράφον.

ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΑΣΙΑΣ

Athenaeus XIII: Καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τῆς ἐτέρας ** Σαπφῶ τοῦ καλοῦ Φάωνος ἐρασθεῖσα περιβόητος ἦν, ὡς φησι Νύμφις ἐν Περίπλῳ Ἀσίας.

Schol. Apoll. Rh. II, 168: Νύμφις μὲν γάρ φησιν ἱστορεῖν Ἀκαρίωνα, ὡς ἄρα Φρύγες διαπλεῦσαι βουλόμενοι τὸν πορθμὸν, κατεσκεύασαν ναῦν ἔχουσαν ἐγκεχαραγμένην προτομὴν ταύρου· διαπλευσάντων δὲ αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ εἶδους τοῦ περὶ τὸ σκάφος προσαγορευθῆναι τὸ πέλαγος Βόσπορον.

Idem II, 672: Θυνιάδος νήσου ... μέμνηται Νύμφις ὁ Ἡρακλεώτης· φησὶ δὲ αὐτὴν ἑπτὰ σταδίους ἔχειν τὴν περίμετρον.

ΙΕΡΟΝΥΜΟΥ ΤΩΝ ΔΙΑΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΓΟΝΩΝ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

Athenaeus V: Ἱερώνυμος ἐπὶ τῇ κατασκευῇ τῆς ἀρμαμάξης, ἣ συνέβαινε κατακομισθῆναι τὸ Ἀλεξάνδρου σῶμα (sc. θαυμαζέτω).

Arrianus Mithrid. c. 8: Καπαδοκίας δὲ πρὸ μὲν Μακεδόνων οἵτινες ἦρχον, οὐκ ἔχω σαφῶς εἰπεῖν, εἴτε ἰδίαν ἀρχὴν, εἴτε Δαρείου κατήκουον. Ἀλέξανδρος δὲ μοι δοκεῖ τοὺς ἄρχοντας τῶνδε τῶν ἐθνῶν ἐπὶ φόρῳ καταλιπεῖν, ἐπειγόμενος ἐπὶ Δαρεῖον. Φαίνεται γὰρ καὶ Ἀμισὸν, ἐν Πόντῳ πόλιν Ἀττικοῦ γένους, ἐπὶ δημοκρατίαν, ὡς πάτριον σφίσι πολιτείαν, ἀγαγόν. Ἱερώνυμος δὲ οὐδ' ἐπιψαῦσαι τῶν ἐθνῶν ὄλωσ, ἀλλ' ἀνὰ τὴν παράλιον τῆς Παμφυλίας καὶ Κιλικίας ἐτέραν ὁδὸν ἐπὶ τὸν Δαρεῖον τραπέσθαι. Περδίκκας δὲ, ὃς ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ τῆς Μακεδόνων ἦρχεν, Ἀριαράθην, Καπαδοκίας ἡγούμενον, εἴτε ἀφιστάμενον, εἴτε τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ περιποιούμενος Μακεδόσιν, εἴλε καὶ ἐκρέμασε, καὶ ἐπέστησε τοῖς ἔθνεσιν Εὐμένη τὸν Καρδιανόν.

Lucian. Macrob. c. 13.: Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἱερώνυμος ἱστορεῖ. Ἐδυνήθη δὲ ἴσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδίκκαν μάχῃ ζωγρηθεὶς ἀνεσκολοπίσθη.

Id. ibid.: Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτίστης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα, ὡς περ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς.

Id. ibid. c. 11: Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος βασιλεύων Μακεδόνων περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσιμάχῳ τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἐνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὡς περ ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ. Καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ ἔτος ὀγδοηκοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς φησιν Ἱερώνυμος.

Strabo VIII: Τὴν δὲ τοποθεσίαν τῆς πόλεως (Κορίνθου), ἐξ ἧν Ἱερώνυμός τε εἶρηκε καὶ Εὐδοξὸς καὶ ἄλλοι, καὶ αὐτοὶ δὲ εἶδομεν νεωστὶ ἀναληφθείσης ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, τοιάνδε εἶναι συμβαίνει.

Pausanias I, 9, 9: Λυσίμαχος δὲ καὶ ἐς πόλεμον πρὸς Πύρρον κατέστη τὸν Αἰακίδου, φυλάξας δὲ ἐξ Ἠπείρου ἀπιόντα (οἷα δὴ τὰ πολλὰ ἐκεῖνος ἐπλανᾶτο), τὴν τε ἄλλην ἐλεηλάτησεν Ἠπειρον, καὶ ἐπὶ τὰς θήκας ἦλθε τῶν βασιλέων. Τὰ δὲ ἐντεῦθεν ἐμοί ἐστιν οὐ πιστά. Ἱερώνυμος δὲ ἔγραψε Καρδιανὸς Λυσίμαχον τὰς θήκας τῶν νεκρῶν ἀνελόντα τὰ ὅστ' ἄ ἐκρῖψαι. Ὁ δὲ Ἱερώνυμος οὗτος ἔχει μὲν καὶ ἄλλως δόξαν πρὸς ἀπέχθειαν γράψαι τῶν βασιλέων, πλὴν Ἀντιγόνου, τούτῳ δὲ οὐ δικαίως χαρίζεσθαι· τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς τάφοις τῶν Ἠπειρωτῶν, παντάπασιν ἐστὶ φανερὸς πρὸς ἐπήρειαν συνθεῖς, ἄνδρα Μακεδόνα θήκας νεκρῶν ἀνελεῖν. Χωρὶς δὲ ἠπίστατο δήπου καὶ Λυσίμαχος, οὐ Πύρρου σφᾶς προγόνους μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἀλεξάνδρου τοὺς αὐτοὺς τούτους ὄντας· καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος Ἠπειρώτης ἦν καὶ τῶν Αἰακιδῶν τὰ πρὸς μητρός· ἡ δὲ ὕστερον Πύρρου πρὸς Λυσίμαχον συμμαχία δηλοῖ, καὶ προσπολεμήσασιν ἀδιάλλακτόν γε οὐδὲν πρὸς ἀλλήλους γενέσθαι σφίσι· τῷ δὲ Ἱερωνύμῳ τάχα μὲν που καὶ ἄλλα ἦν ἐς Λυσίμαχον ἐγκλήματα, μέγιστον δὲ, ὅτι τὴν Καρδιανῶν πόλιν ἀνελὼν Λυσιμαχίαν ἀντ' αὐτῆς ὤκισεν ἐπὶ τῷ Ἴσθμῳ τῆς Θρακίας Χερρονήσου.

Plutarch. Pyrrh. c. 17, 7: Διονύσιος μὲν οὖν ὀλίγω τῶν πεντακισχιλίων καὶ μυρίων ἐλάσσονας πεσεῖν ἱστορεῖ τῶν Ῥωμαίων, Ἰερώνυμος δὲ μόνους ἑπτακισχιλίους, τῶν δὲ περὶ Πύρρον ὁ μὲν Διονύσιος μυρίους καὶ τρισχιλίους, ὁ δὲ Ἰερώνυμος ἐλάττονας τῶν τετρακισχιλίων.

Idem ibid. c. 21, 6: Ἐκ τούτου μάχης ἄλλης τῶν πραγμάτων αὐτῷ δεομένων ἀναλαβὼν τὴν στρατιὰν ἐχώρει, καὶ περὶ Ἄσκλον πόλιν τοῖς Ῥωμαίοις συνάψας καὶ βιαζόμενος πρὸς χωρία δύσιππα καὶ ποταμὸν ὑλώδη καὶ τραχὺν, ἔφοδον τῶν θηρίων οὐ λαβόντων, ὥστε προσμῖξει τῇ φάλαγγι, τραυμάτων πολλῶν γενομένων καὶ νεκρῶν πεσόντων, τότε μὲν διεκρίθη μέχρι νυκτὸς ἀγωνισάμενος. Τῇ δὲ ὑστεραία στρατηγῶν δι' ὀμαλοῦ τὴν μάχην θέσθαι καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐν τοῖς ὅπλοις γενέσθαι τῶν πολεμίων, προέλαβε τὰς δυσχωρίας φυλακῆ καὶ πολλὰ καταμίξας ἀκοντίσματα καὶ τοξεύματα τοῖς θηρίοις, ἐπῆγε μετὰ ῥώμης καὶ βίας πυκνὴν καὶ συντεταγμένην τὴν δύναμιν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τὰς διακλίσεις καὶ τὰς ἀντιπαραγωγὰς τὰς πρότερον οὐκ ἔχοντες ἐξ ἐπιπέδου συνεφέροντο κατὰ στόμα καὶ σπεύδοντες ὥσασθαι τοὺς ὀπλίτας, πρὶν ἐπιβῆναι τὰ θηρία, δεινοὺς περὶ τὰς σαρίσσας τῶν ξιφῶν ἀγῶνας εἶχον ἀφειδοῦντες ἑαυτῶν καὶ τὸ τρῶσαι καὶ καταβαλεῖν ὀρῶντες, τὸ δὲ παθεῖν εἰς οὐδὲν τιθέμενοι. Χρόνω δὲ πολλῷ λέγεται μὲν ἀρχὴ τροπῆς κατ' αὐτὸν γενέσθαι τὸν Πύρρον ἐπερείσαντα τοῖς ἀντιτεταγμένοις, τὸ δὲ πλεῖστον ἀλκῆ καὶ βίᾳ τῶν ἐλεφάντων κατειργάσατο, χρήσασθαι τῇ ἀρετῇ πρὸς τὴν μάχην τῶν Ῥωμαίων μὴ δυναμένων, ἀλλ' οἷον ἐφόδῳ κύματος ἢ σεισμοῦ κατερείποντος οἰομένων δεῖν ἐξίστασθαι μηδὲ ὑπομένειν ἀπράκτους ἀποθνήσκειν ἐν τῷ μηδὲν ὠφελεῖν πάντα πάσχοντας τὰ χαλεπώτατα. Τῆς δὲ φυγῆς οὐ μακρᾶς εἰς τὸ στρατόπεδον γενομένης, ἑξακισχιλίους ἀποθανεῖν φησὶ τῶν Ῥωμαίων Ἰερώνυμος, τῶν δὲ περὶ Πύρρον ἐν τοῖς βασιλικοῖς Ὑπομνήμασιν ἀνενεχθῆναι τρισχιλίους πεντακοσίους καὶ πέντε τεθηκότας. Ὁ μὲντοι Διονύσιος οὔτε δύο περὶ Ἄσκλον μάχας οὔτε ὁμολογουμένην ἦτταν ἱστορεῖ γενέσθαι Ῥωμαίων, ἅπαξ δὲ μέχρι δυσμῶν ἡλίου μαχεσαμένους μόλις ἀπαλλαγῆναι, τοῦ Πύρρου τρωθέντος ὑσσῶ τὸν βραχίονα καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἅμα Σαυνιτῶν διαρπασάντων, ἀποθανεῖν δὲ καὶ Πύρρου καὶ Ῥωμαίων ἄνδρας ὑπὲρ μυρίους πεντακισχιλίους ἑκατέρων.

ΔΟΥΡΙΔΟΣ

PAP. OX. 2399 s. Ia. (vol. 24, 1957, 99 – 106 [Taf. 14]; dazu W. S. Barrett, Gnomon 33, 1961, 691f.):

(col. 1, 2) [...α]...α ' [πρῶτον] μὲν κατε[λάβο]ντο

τὸν λόφον ' [τὸν ἀ]ντικείμενον ' [τῷ Λ]ευκῷ Τύνητι ' [καὶ τ]οῦτον

ὄχυρω[σάμε]νοι πολλὰ πρᾶ[γματα] παρείχοντο ' [τοῖς πε]ρὶ τὸν Ἀγαθο[κλέα],

τῶν θ' ὀδῶν ' [τῶν ἐπὶ] Νέαν Πόλιν ' [καὶ τῶ]ν πρὸς ἕω τό[πων] εἴργοντες
καὶ ' [πᾶσα]ν τῆ[ν] πλησίον ' [χώραν] προνομεύον[τες· ἔπ]ειτ' ἄλληι δυ[νά-
μει] στρατεύσαν[τες ἐ]πὶ τοὺς ἄνω ' [Λίβυα]σ ἀφίστασαν ' [καὶ το]ύτους ἀπό-
τῶν ' [Ἑλλή]νων καὶ πάλιν ' [πρὸς τῆ]ν αὐτῶν συμ[μαχίαν] συνῆγον. τοῦ [δὲ
πολέ]μου περι.[.] '[ἐ]νεστῶτος .[

(col. 2 ,2) [...] .υφ[.....] οἴ[δ]ε ' Συρακόσι[ο]ι [τὸ] πλῆθος ' οὐκ
ἀξιόμαχ[ο]ν ἔχον 'τες αὐτήν [τ]ὴν πόλιν ἐτήρουν. τοιαύ'της δὲ τῆς καταστά-
σε'ως οὔσης Δι[ό]γνητος ' Ὁ Φαλαίνιος ἐπικαλού'μενος διεφθαρμένος ' ὑπ'
Ἀμίλκου καὶ τῶν ' φυγάδων καὶ πα'ρεσκευασμένος ἂν ' δύνηται μεταστῆ'σαι
τὴν πόλιν ἐκκλη'σιαζόντων τῶν Συ'ρακοσίων ὑπὲρ τοῦ ' πολέμου τοῦ παρε'στῶ-
τος ἐξαιφνης ' ἀναστάς καὶ προανα'κρουσάμενος ἐπὶ ' τοῦ βήματος ὅτι
βούλεται περὶ τῶν συμ'φερόντων διαλεχθῆ'ναι τῶι δήμωι καὶ [τῶ]ν ἀνθρώπ[ων
τῶν] πε'[]

(col.3)[.....].κε[] '[ἀπ]αιτήσ[αντ]ας [] '[κατ]αλλάξ[αι]
καὶ ' [...]ουτων.[...]ει ' [...] τε συνεσ[τῶ]τας ' [αὐ]τὸς παρῆν κ[αὶ] λό'γους
πλείους διετίθε'το. τῶν δ' ἀνθρώπων ' καταπεπληγμένων ' ἐπὶ τῆι τάνδρὸς
τόλ'μηι καὶ τῶν μὲν ἐ[πι]'θορυβούντων αὐτόν, ' τῶ[ν] δὲ κελευόντων ' λέγειν,
ἔτι δὲ τῶ[ν] ' πολλῶν ἀφασίαι τινὶ ' συνεσχημένων καὶ ' διευλαβουμένων, μή '
τις ἦι κίνησις περὶ ' τὴν πόλιν, ἀναστάς ' Ἄντανδρος ἐνε'χείρησεν μὲν τὸν
Δι'όγνητον ἐκ τῆς ἐκ'κλησίας ἀπαγαγεῖν, ' κατασχὼν δ' αὐτὸν ' καὶ βουλό-
μενος πρό'τερον εἰδῆσαι τὰπὸ ' τῶν ἀνθρώπ[ων] ...

ΔΟΥΡΙΔΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

E libro primero.

Photius Bibl. cod. 176.: Δοῦρις μὲν οὖν ὁ Σάμιος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν αὐτοῦ Ἱστοριῶν οὕτω φησὶν·
«Ἐφορος δὲ καὶ Θεόπομπος τῶν γενομένων πλεῖστον ἀπελείφθησαν· οὔτε γὰρ μιμήσεως μετέλαβον
οὔδεμιᾶς οὔτε ἡδονῆς ἐν τῷ φράσαι, αὐτοῦ δὲ τοῦ γράφειν μόνον ἐπεμελήθησαν.» Καίτοι Δοῦρις
καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς τούτοις οἰκονομίας, οἷς αἰτιᾶται, πολλὰ τῶν ἀνδρῶν λειπόμενος. Ἄλλ' εἰ μὲν
πρὸς τὸν ὑπερήφανον ἐκεῖνον Θεοπόμπου λόγον, ὃς τοὺς ἀρχαιοτέρους οὐδὲ τῶν δευτερείων ἡξίου,
τοῦτο ἀπέρριψεν, οὐκ ἔχω λέγειν· πλὴν ὅτι οὐδέτερος αὐτῶν προσηκόντως ἐπελάβετο, καὶ μάλιστα
δυσχυρισαίμην.

E libro secundo.

Athenaeus XIII: Οὐδένα δὲ ὑμῶν ἀγνοεῖν οἶμαι, ἄνδρες φίλοι, ὅτι καὶ οἱ μέγιστοι πόλεμοι διὰ γυναϊκᾶς ἐγένοντο· ὁ Ἰλιακὸς δι' Ἑλένην, ὁ λοιμὸς διὰ Χρυσήδα, Ἀχιλλέως μῆνις διὰ Βρισηίδα, καὶ ὁ ἱερὸς δὲ καλούμενος δι' ἑτέραν γαμετὴν, φησὶ Δοῦρις ἐν δευτέρᾳ Ἱστοριῶν, Θηβαίαν γένος, ὄνομα Θεανῶ, ἀρπασθεῖσαν ὑπὸ Φωκέως τινός. Δεκαετῆς δὲ καὶ οὗτος γενόμενος τῷ δεκάτῳ ἔτει Φιλίππου συμμαχήσαντος πέρας ἔσχε· τότε γὰρ εἶλον οἱ Θηβαῖοι τὴν Φωκίδα.

Tzetzes ad Lyc. 103: [Δυοῖν πελειαῖν ὠρφανισμένην γονῆς] Ὀρφανὴν καὶ ἔρημον οὔσαν (Ἑλένην) τῆς γονῆς τῶν δύο περιστερῶν, ἧτοι Ἰφιγενείας, ἣν ἔσχεν ἐκ Θησεῶς, ὡς φησι Δοῦρις ὁ Σάμιος, καὶ Ἑρμιόνης, ἣν ἐκ Μενελάου γεννᾷ. Ἑπταετῆ γὰρ ταύτην Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας μετὰ τὸ τεκεῖν ἐξ αὐτῆς Ἰφιγένειαν ἀφηρέθη αὐτήν· δεύτερον δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐντυχὼν αὐτῇ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν θουόση νεωστὶ ταῖς Βάκχαις καὶ τῇ Ἴνοϊ, ἀρπάσας αὐτήν εἰς Αἴγυπτον ὤχετο καὶ αὐτῇ συνεγένετο.

Id. ibid. 143: Πέντε ταύτην ἔγημαν ἄνδρες· πρῶτος Θησεὺς ἑπταετῆ ταύτην ἀρπάσας, καθά φησι Δοῦρις ὁ Σάμιος, ἀφαιρεθεὶς δὲ αὐτήν ἐν τῷ ἠττηθῆναι ὑπὸ Πολυδεύκουσ καὶ Κάστορος τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν ἐν Ἀφίδναις πολυχνίῳ τῶν Ἀθηνῶν γεννήσασαν Ἰφιγένειαν, ἣν Ἰφιγένειαν καὶ θετὴν παῖδα ἢ Κλυταιμνήστρα ποιεῖται.

Idem ib. 183: Τινὲς δὲ τὴν Ἰφιγένειαν ταύτην, ὡς καὶ ὁ Δοῦρις, οὐκ Ἀγαμέμνονος θυγατέρα λέγουσιν, ἀλλὰ Θησεῶς ἐξ Ἑλένης γεννηθεῖσαν, ὑπὸ δὲ Κλυταιμνήστρας θυγατροθετεῖσαν.

Schol. Hom. II. T 327: Ἔστι δὲ (Νεοπτόλεμος), ὡς τινες, ἐξ Ἰφιγενείας· φησὶ γὰρ Δοῦρις, ὅτι κλαπεῖσα εἰς Σκυῖρον ἐξετέθη ὑπ' αὐτοῦ (Ἀχιλλέως).

Athenaeus IV: Δοῦρις ἱστορεῖ, ὅτι καὶ Φίλιππος, ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου πατὴρ, ποτήριον χρυσοῦν, ὀλκὴν ἄγον πεντήκοντα δραχμᾶς, κεκτημένος, τοῦτο ἐλάμβανε κοιμώμενος ἀεὶ καὶ πρὸς κεφαλὴν αὐτοῦ κατετίθετο.

Idem VI: Σπάνιος γὰρ ὄντως ἦν τὸ παλαιὸν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ μὲν χρυσοῦς καὶ πάνυ, ὁ δ' ἄργυρος ὀλίγος ἦν ὁ ἐν τοῖς μετάλλοις. Διὸ καὶ Φίλιππον τὸν τοῦ μεγάλου βασιλέως Ἀλεξάνδρου πατέρα φησὶ Δοῦρις ὁ Σάμιος φιάλιον χρυσοῦν κεκτημένον ἀεὶ τοῦτ' ἔχειν κείμενον ὑπὸ τοῦ προσκεφαλαίου.

Athenaeus XII: Ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ τοῦ Θεοπόμπου συγγράμματι Περὶ τῶν ἐκ Δελφῶν

συληθέντων χρημάτων «Χάρητι (φησὶ) τῷ Ἀθηναίῳ διὰ Λυσάνδρου τάλαντα ἑξήκοντα· ἀφ' ὧν ἔδειπνισεν Ἀθηναίους ἐν τῇ ἀγορᾷ θύσας τὰ ἐπινίκια τῆς γενομένης μάχης πρὸς τοὺς Φιλίππου ξένους·» ὧν ἠγεῖτο μὲν Ἀδαῖος, Ἀλεκτρυὼν ἐπικαλούμενος, περὶ οὗ καὶ ὁ Ἡρακλείδης ὁ τῶν κωμωδιῶν ποιητῆς μέμνηται οὕτως·

Ἀλεκτρυόνα τὸν τοῦ Φιλίππου παραλαβὼν
ἄωρὶ κοκκύζοντα καὶ πλανώμενον
κατέκοψεν· οὐ γὰρ εἶχεν οὐδέπω λόφον·
ἕνα κατακόψας, μάλα συχνοὺς ἔδειπνισε.

Χάρης Ἀθηναίων τόθ'· ὡς γενναῖος ἦν. Τὰ αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ Δοῦρις.

Plutarch. Demosthen. c. 19: Τύχη δέ τις ἔοικε δαιμόνιος ἐν περιφορᾷ πραγμάτων εἰς ἐκεῖνο καιροῦ συμπεραίνουσα τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος ἐναντιοῦσθαι τοῖς πραττομένοις καὶ πολλὰ σημεῖα τοῦ μέλλοντος ἀναφαίνειν, ἐν οἷς ἢ τε Πυθία δεινὰ προὔφαινε μαντεύματα καὶ χρησμοὺς ἤδετο παλαιὸς ἐκ τῶν Σιβυλλείων·

τῆς ἐπὶ Θερμώδοντι μάχης ἀπάνευθε γενοίμην
αἰετὸς ἐν νεφέεσσι καὶ ἠέρι θηήσασθαι.
Κλαίει ὁ νικηθεὶς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλεν.

Τὸν δὲ Θερμώδοντά φασιν εἶναι παρ' ἡμῖν ἐν Χαιρωνείᾳ ποτάμιον μικρὸν εἰς τὸν Κηφισὸν ἐμβάλλον. Ἡμεῖς δὲ νῦν μὲν οὐδὲν ἴσμεν οὕτω τῶν ῥευμάτων ὀνομαζόμενον, εἰκάζομεν δὲ τὸν καλούμενον Αἴμονα Θερμώδοντα λέγεσθαι τότε· καὶ παραρρεῖ παρὰ τὸ Ἡράκλειον, ὅπου κατεστρατοπέδευον οἱ Ἕλληνες· καὶ τεκμαιρόμεθα, τῆς μάχης γενομένης, αἵματος ἐμπλησθέντα καὶ νεκρῶν τὸν ποταμὸν, ταυτηὶ διαλλάξαι τὴν προσηγορίαν. Ὁ δὲ Δοῦρις οὐ ποταμὸν εἶναί φησι τὸν Θερμώδοντα, ἀλλ' ἰστάντας τινὰς σκηνὴν καὶ περιορύττοντας ἀνδριαντίσκον εὐρεῖν λίθινον ὑπὸ γραμμάτων τινῶν διασημαινόμενον, ὡς εἶη Θερμώδων, ἐν ταῖς ἀγκάλαις Ἀμαζόνα φέροντα τετρωμένην· ἐπὶ δὲ τούτῳ χρησμὸν ἄλλον' ἄδεσθαι λέγοντα·

Τὴν ἐπὶ Θερμώδοντι μάχην μένε, παμμέλαν ὄρνι.
Τηνεὶ τοι κρέα πολλὰ παρέσσειται ἀνθρώπεια.

Plutarch. Eumen. c. 1: Εὐμένη δὲ τὸν Καρδιανὸν ἱστορεῖ Δοῦρις πατρὸς μὲν ἀμαξεύοντος ἐν Χερρονήσῳ διὰ πενίαν γενέσθαι, τραφῆναι δὲ ἐλευθερίως ἐν γράμμασι καὶ περὶ παλαίστραν· ἔτι δὲ παιδὸς ὄντος αὐτοῦ Φίλιππον παρεπιδημοῦντα καὶ σχολὴν ἄγοντα τὰ τῶν Καρδιανῶν θεάσασθαι παγκράτια μεираκίων καὶ παλαίσματα παίδων, ἐν οἷς εὐημερήσαντα τὸν Εὐμένη καὶ φανέντα συνετὸν καὶ ἀνδρεῖον ἀρέσαι τῷ Φιλίππῳ καὶ ἀναληφθῆναι. Δοκοῦσι δὲ εἰκότα λέγειν μᾶλλον οἱ διὰ ξενίαν καὶ φιλίαν πατρῶν τὸν Εὐμένη λέγοντες ὑπὸ τοῦ Φιλίππου προαχθῆναι.

ΤΙΜΑΙΟΥ

ATHEN. 4, 38 p. 153 D: Τίμαιος δ' ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἱστοριῶν καὶ τὰς θεραπαίνας φησὶ παρ' αὐτοῖς μέχρι οὗ ἂν ἀύξηθῶσι γυμνάς διακονεῖσθαι.

ATHEN. 12, 14 p. 517 D: παρὰ δὲ Τυρρηνοῖς ἐκτόπως τρυφήσασιν ἱστορεῖ Τίμαιος ἐν τῇ <α> ὅτι αἱ θεράπαινοι γυμναὶ τοῖς ἀνδράσι διακονοῦνται.

DIOG. LAERT. 8, 66: (F 134) ὕστερον δ' ὁ Ἐμπεδοκλῆς καὶ τὸ τῶν χιλίων ἄθροισμα κατέλυσε συνεστῶς ἐπὶ ἔτη τρία, ὥστε οὐ μόνον ἦν τῶν πλουσίων ἀλλὰ καὶ τῶν τὰ δημοτικὰ φρονούντων. ὁ γέ τοι Τίμαιος ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρῃ (?) – πολλάκις γὰρ αὐτοῦ μνημονεύει – φησὶν ἐναντίαν ἐσχηκέναι γνώμην αὐτὸν <ἐν> τε τῇ πολιτείᾳ <καὶ ἐν τῇ ποιήσει· ὅπου μὲν γὰρ μέτριον καὶ ἐπιεικῆ> φαίνεσθαι, ὅπου δὲ ἀλαζόνα καὶ φίλαυτον [ἐν τῇ ποιήσει]· φησὶ γοῦν·

«χαίρετ', ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός, / πωλεῦμαι»

καὶ τὰ ἐξῆς (*Vorsokr.*⁵ 31 [21] B 112). καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐπεδήμει Ὀλυμπίασιν, ἐπιστροφῆς ἡξιοῦτο πλείονος, ὥστε μηδενὸς ἑτέρου μνειάν γίνεσθαι ἐν ταῖς ὁμιλίαις τοσαύτην ὅσην Ἐμπεδοκλέους.

POLYB. 12, 3, 7: καθάπερ δὲ καὶ περὶ τῶν κατὰ Λιβύην ἀπεσχεδιάκεν (F 81), οὕτως καὶ περὶ τῶν κατὰ τὴν νῆσον τὴν προσαγορευομένην Κύρνον. (8) καὶ γὰρ ὑπὲρ ἐκείνης μνημονεύων ἐν τῇ δευτέρῃ βύβλῳ φησὶν αἴγας ἀγρίας καὶ πρόβατα καὶ βοῦς ἀγρίους ὑπάρχειν ἐν αὐτῇ πολλούς, ἔτι δ' ἐλάφους καὶ λαγῶς καὶ λύκους καὶ τινὰ τῶν ἄλλων ζώων, καὶ τοὺς ἀνθρώπους περὶ ταῦτα διατρίβειν κυνηγετοῦντας καὶ τὴν ὄλην τοῦ βίου διαγωγὴν ἐν τούτοις ἔχειν. (9) κατὰ δὲ τὴν προειρημένην νῆσον οὐχ οἷον αἰξ ἄγριος ἢ βοῦς ἀλλ' οὐδὲ λαγῶς οὐδὲ λύκος οὐδ' ἐλάφος οὐδ'

ἄλλο τῶν τοιούτων ζώων οὐδέν ἐστι πλὴν ἀλωπέκων καὶ κυνίκλων καὶ προβάτων ἀγρίων. (10) ὁ δὲ κύνικλος πόρρωθεν μὲν ὀρώμενος εἶναι δοκεῖ λαγῶς μικρός, ὅταν δ' εἰς τὰς χεῖρας λάβῃ τις, μεγάλην ἔχει διαφορὰν ... γίνεται δὲ τὸ πλεῖον μέρος κατὰ γῆς. (4) δοκεῖ γε μὴν πάντ' εἶναι τὰ ζῶια κατὰ τὴν νῆσον ἄγρια διὰ τοιαύτην αἰτίαν· (2) οὐ δύνανται κατὰ τὰς νομὰς συνακολουθεῖν οἱ ποιμαίνοντες τοῖς θρέμμασι διὰ τὸ σύνδενδρον καὶ κρημνώδη καὶ τραχεῖαν εἶναι τὴν νῆσον· ἀλλ' ὅταν βούλωνται συναθροῖσαι, κατὰ τοὺς εὐκαίρους τόπους ἐφιστάμενοι, τῆι σάλπιγγι συγκαλοῦσι τὰ ζῶια, καὶ πάντα πρὸς τὴν ἰδίαν ἀδιαπτῶτως συντρέχει σάλπιγγα. (3) λοιπὸν ὅταν τινὲς προσπλεύσαντες πρὸς τὴν νῆσον αἴγας ἢ βοῦς θεάσωνται νεμομένας ἐρήμους, κᾄπειτα βουλευθῶσι καταλαβεῖν, οὐ προσίεται τὰ ζῶια διὰ τὴν ἀσυνήθειαν, ἀλλὰ φεύγει. (4) ὅταν δὲ καὶ συνιδῶν ὁ ποιμὴν τοὺς ἀποβαίνοντας σαλίση, προτροπάδην ἅμα φέρεται καὶ συντρέχει πρὸς τὴν σάλπιγγα· διὸ φαντασίαν ἀγρίων ποιεῖ· <ὕπερ ὧν Τίμαιος κακῶς καὶ παρέργως ἱστορήσας ἐσχεδίασε.> (5) τὸ δὲ τῆι σάλπιγγι πειθαρχεῖν οὐκ ἐστι θαυμάσιον κτλ.

POLYB. 12, 28, 8: (T 19 p. 590, 16) κατὰ γὰρ τὸ προοίμιον τῆς ἕκτης βίβλου φησὶ τινὰς ὑπολαμβάνειν διότι τινὸς μείζονος δεῖται φύσεως, καὶ φιλοπονίας καὶ παρασκευῆς τὸ τῶν ἐπιδεικτικῶν λόγων γένος ἢ τὸ τῆς ἱστορίας. (9) ταύτας δὲ τὰς δόξας πρότερον μὲν Ἐφόροι (70 F 111) φησὶ προσπεσεῖν, οὐ δυναθέντος δ' ἱκανῶς ἐκείνου πρὸς ταῦτα λέγοντας ἀπαντῆσαι, πειρᾶται συγκρίνειν αὐτὸς ἐκ παραβολῆς τὴν ἱστορίαν τοῖς ἐπιδεικτικοῖς λόγοις, πρᾶγμα ποιῶν πάντων ἀτοπώτατον. (10) πρῶτον μὲν τὸ καταψεύσασθαι τοῦ συγγραφέως. ὁ γὰρ Ἐφορος ... (11) κατὰ δὲ τινὰ συντυχίαν εὐχαριστότατα καὶ πιθανώτατα περὶ τῆς συγκρίσεως εἶρηκε τῆς τῶν ἱστοριογράφων καὶ λογογράφων. (12) ὁ δ' ἵνα μὴ δόξη ταῦτα λέγειν Ἐφόροι, πρὸς τῷ κατεψεῦσθαι ἐκείνου καὶ τῶν λοιπῶν ἴ.ν κα(τ)έγνωσκε γὰρ ...π' ἄλλων δεόντως χειρισμένα μακρῶς καὶ ἀσαφῶς καὶ τῷ παντὶ χεῖρον ἐξηγούμενος οὐδένα τῶν ζώντων ὑπέλαβε τοῦτο παρατηρήσειν. (28a) οὐ μὴν ἀλλὰ βουλόμενος αὖξιν τὴν ἱστορίαν, πρῶτον μὲν τηλικαύτην εἶναί φησι διαφορὰν τῆς ἱστορίας πρὸς τοὺς ἐπιδεικτικούς λόγους, ἥλικην ἔχει τὰ κατ' ἀλήθειαν ὠικοδομημένα καὶ κατεσκευασμένα τῶν ἐν ταῖς σκηνογραφίαις φαινομένων τόπων καὶ διαθέσεων. (2) δεύτερον αὐτὸ τὸ συναθροῖσαι φησι τὴν παρασκευὴν τὴν πρὸς τὴν ἱστορίαν μείζον ἔργον εἶναι τῆς ὅλης πραγματείας τῆς περὶ τοὺς ἐπιδεικτικούς λόγους· (3) αὐτὸς γοῦν τηλικαύτην ὑπομεμένηκε δαπάνην καὶ κακοπάθειαν τοῦ συναγαγεῖν τὰ παρὰ Τυρίων ὑπομνήματα καὶ πολυπραγμονῆσαι τὰ Λιγύων ἔθνη καὶ Κελτῶν, ἅμα δὲ τούτοις Ἰβήρων, ὥστε μὴδ' ἂν αὐτὸς ἐλπῖσαι μήτ' ἂν ἐτέροις ἐξηγούμενος πιστευθῆναι περὶ τούτων.

Fuentes:

Fragmenta Historiarum Graecorum 2, 3”, K. MÜLLER, ed, Paris, Didot, 1841-1870.
Die 'Kleinen' griechischen Historiker heute, H. J. METTE, ed., Lustrum 21, 1978.